

Chemarea inimii

JANETTE OKE

Chemarea inimii

Traducere de Cristina Giurgiu

Seria *Vestul canadian*, vol. 1

Casa Cărtii, Oradea
2013

Copyright © 1983 by Janette Oke
Originally published in English under the title
When Calls the Heart
by Bethany House
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, USA
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Chemarea inimii

Janette Oke
Copyright © 2013 Casa Cărții
O. P. 2, C. P. 30,
410670 Oradea
Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Oke, Janette

Chemarea inimii / Janette Oke ; trad.: Cristina
Giurgiu. - Oradea : Casa Cărții, 2013

ISBN 978-606-8282-65-7

I. Giurgiu, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu
Editarea: Fidelia Stroie
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Corectura: Timeia Viman
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Surorii mele mai mari,
Elizabeth Margaret (Betty) Cox,
pentru răbdarea de care a dat dovadă în ce mă privește
și pentru multe alte motive.

Prefață

Aș vrea să fac cunoscut cititorilor mei câteva lucruri referitoare la Poliția Călare din Nord-Vest. Poliția a fost înființată în 1873 ca răspuns la problema comerțului ilicit de whisky și a fărâdelegilor ce se petreceau în Vest. Se spune că polițistul canadian era înveșmântat într-o tunică roșie pentru a putea fi deosebit de Cavaleria Statelor Unite. Treaba polițistului canadian era să facă pace cu indienii, nu să-i învingă; iar multe dintre triburile de indieni cu care urma să se confrunte, avuseseră deja de-a face cu trupele de la sud de graniță. Din acest motiv – sau poate din altul – tunica stacojie era un semn distinctiv al celui care o purta.

Atât uniforma, cât și numele, au evoluat. Titlul de Poliție *Regală* Călare de Nord-Vest a fost dat de regele Eduard al VII-lea în 1904, drept recunoaștere a aportului adus Canadei. În 1920, numele a fost schimbat în Poliție Regală Călare *Canadiană*. În cele din urmă, tunica roșie a fost adoptată ca uniformă a Forței, iar pentru îndatoririle zilnice, a fost aleasă o uniformă mai practică, de culoare maro, căci, spunea superintendentul Steele, „era aproape cu neputință ca până și cel mai grijuliu bărbat să-și păsteze tunica roșie curată cele trei luni în serviciu”. Pălăria s-a schimbat și ea, de la forma originală, rotunjită, la pălăria Stetson, aprobată în 1901.

Febra aurului din Yukon din 1895 i-a adus pentru prima dată pe polițiștii canadieni în Nord. În 1898, existau în Yukon doisprezece ofițeri și 254 de sergenți și ajutori de șerif. Poliția Călare folosea pe atunci o nouă formă de transport – atelajul de câini. Cu ajutorul câinilor Husky, patrulau sute de kilometri pătrați de teritoriu înzăpezit. Vânătorii de blănuri, negustorii și satele indiene erau risipite în toate zonele de inspecție.

Cu toate că încerc să nu devin *prea* sentimentală când este vorba de acești oameni din Poliția Călare Canadiană și de rolul pe care l-au avut în dezvoltarea părții de vest a Canadei, pentru mine, ei sunt un simbol al ținutului meu natal, Canada. Vreau să vă asigur, stimați locuitori ai regiunii Lacombe, că printre denumirile de Spruceville, Blackfalds, Brookfield, Turville și Iowalta; Woody Nook, Jones Valley, Canyon și Eclipse; Eureka, Spring Valley, Arbor Dale și Blindman; Central, West Branch, Birch Lake și Lincoln; Milton, Mt. Grove, Sunny Crest and Morningside; Gull Lake, Lakeside și Fairview; nu veți găsi Pine Springs. Nu veți găsi niciun personaj istoric pe măsura tatălui lui Pearlie din Lacombe. Toate personajele povestirii sunt fictive și nu sunt inspirate din viața niciunui om.

De asemenea, vreau să vă asigur că, crescând în zona Hoadley și petrecându-mi primii ani de școală în mica clădire a școlii cu o singură încăpere din Harmonien, mi-e inima plină de dragoste și de amintiri legate de viața comunitară rurală din Alberta.

Cuprins

Prefață	7
1. Elizabeth	11
2. Primul pas	23
3. Pe drum	27
4. Calgary	32
5. Familia	38
6. Prezentări	43
7. Planul domnului Higgins	55
8. Noua școală	63
9. Pustia	73
10. Lars	78
11. Familia Peterson	83
12. Călătoria la oraș	87
13. Ziua de sâmbătă	92
14. Ziua de duminică	95
15. Începutul școlii	100
16. Colocatar	105
17. Serviciul divin de duminică	112
18. Scrisori	114
19. Capcana vie de șoareci	119
20. Un vizitator	122
21. Elevi	126
22. Soba școlii	131
23. Planuri	138
24. Napoleon	147
25. Evenimentul social	150
26. Andy	157
27. O mică vacanță	159

28. Dee	167
29. Întoarcerea la școală.....	173
30. Serbarea de Crăciun.....	181
31. Ajunul Crăciunului.....	186
32. Ziua de Crăciun	194
33. Mărturisirea.....	199
34. Întoarcerea în Pine Springs.....	205
35. Primăvara.....	208
36. Încheierea școlii.....	215

1

Elizabeth

Am avut parte de o mare surpriză. Oh, nu scrisoarea în sine. Cu toții eram obișnuiți să primim scrisori de la Jonathan, frațele meu. Soseau cu regularitate și întotdeauna produceau nițică agitație în căminul nostru. Nu, nu scrisoarea, ci mai degrabă conținutul ei era ceea ce mă luase cu totul prin surprindere. Iar răspunsul mamei la cele scrise era chiar mai uimitor.

Ziua de 12 aprilie 1910 începuse ca oricare altă zi. M-am trezit devreme, am petrecut un timp de rugăciune în camera mea, m-am îmbrăcat, am luat micul dejun împreună cu familia și, la ora opt, am ieșit din casă pentru a străbate distanța de unsprezece străzi până la școala unde predam. Îmi făcusem obiceiul să ajung devreme ca să am suficient timp pentru pregătirile de dimineață, înainte de sosirea elevilor. Dintre dascăli, eu ajungeam, de obicei, prima la școală și savuram liniștea dimineții ce domnea peste clădirea altminteri zgomotoasă.

Mă bucuram de acea încântătoare dimineață de primăvară în care totul în jur îmi părea frumos și plin de viață. Nu știu de ce aerul îmbibat de mirosul florilor și ciripitul păsărilor mă îmboldeau la o rară introspecție.

– *Și cum te simți în această încântătoare dimineață de primăvară?*
m-am întrebat.

– *Foarte bine, mulțumesc*, am răspuns în sinea mea, apoi aproape că m-am îmbujorat uitându-mă în jur, de teamă ca nu cumva cineva

să-mi poată citi gândurile. Nu obișnuiam să vorbesc cumine în sămănici măcar în gând, mai ales în timp ce mă plimbam pe strada mărginită de arțari. Însă nimeni nu împărțea trotuarul cu mine în acea clipă, așa că dialogul intim continuă.

– *Așa deci... Și ce anume face ca ziua asta să îți se pară atât de frumoasă – și pasul atât de sprinten?*

– *Dimineața, viața în sine, miremele pe care le adulmec.*

– *Frumos – dar dintotdeauna ai fost omul care s-a bucurat de viață. Cred că ai fi fericită și mulțumită oriunde pe acest pământ verde creat de Dumnezeu.*

– *Nu – nu chiar. Nu chiar.*

Am fost surprinsă de direcția pe care o luase conversația și de schimbarea bruscă a emoției pe care o trăiam. Adânc, în lăuntrul meu, era ceva ciudat și neobișnuit care mă tulbura. O neliniște ce mă implora s-o bag în seamă. Am încercat s-o dau la o parte, ascunzând-o într-un colțișor al minții mele, însă ea își croia drum înapoi.

– *Întotdeauna faci așa! îmi spuse ea cu înflăcărare. Ori de câte ori îmi ridici capul, tu mă apeși, mă dai la o parte. De ce ți-e atât de teamă să dai piept cu mine?*

– *Teamă?*

– *Da, teamă.*

– *Nu mi-e teamă. Doar că eu cred – așa am fost învățată – că omul ar trebui să fie mulțumit cu ceea ce are, mai ales dacă a fost atât de binecuvântat cum sunt eu. Este o rușine – nu un păcat – să te simți nemulțumit în timp ce te bucuri de toate lucrurile bune cu care viața – și tata – m-au copleșit.*

– *Așa e, ar fi păcat să nesocotești binecuvântările primite. Nici nu mi-aș dori s-o faci vreodată. Dar poate că – spun poate – sufletul tău s-ar mai liniști dacă ai privi în față și onest lucrul care te face să te simți înghionțită de un alean pustiu câteodată.*

Era o provocare și, cu toate că încă mă simțeam temătoare și puțin vinovată, am hotărât să arunc o privire la acea năzuință lăuntrică, dorindu-mi ca vocea aceasta să înceteze.

M-am născut în 3 iunie 1891 cu numele de Elizabeth Marie Thatcher, a treia fiică a lui Ephraim și a lui Elizabeth Thatcher. Tatăl meu era negustor în Toronto și câștiga binișor pentru el și

pentru familia sa. De fapt, se spunea că facem parte din clasa superioară a societății, iar eu am fost obișnuită cu toate beneficiile materiale ce decurgeau dintr-un asemenea statut. Pentru mama, căsătoria ei cu tatăl meu era cea de-a doua căsătorie. Fusese înainte căsătorită cu un căpitan din garda regelui. Din această legătură se născuse un fiu, fratele meu vitreg, Jonathan. Primul soț al mamei fusese ucis când Jonathan avea doar trei ani. Mama s-a întors în casa tatălui ei, aducându-l cu ea pe micul ei fiu.

Tatăl meu a întâlnit-o pe mama la o masă festivă de Crăciun, invitați fiind de niște prieteni comuni. Mama tocmai încheiase oficial perioada de doliu, cu toate că îi era greu să-și pună deoparte și durerea, dimpreună cu veșmintele de doliu. M-am întrebat adesea ce anume l-a atras mai mult pe tatăl meu: frumusețea tinerei văduve sau nevoia ei evidentă de a avea pe cineva care s-o iubească și să-i poarte de grijă. În orice caz, a curtat-o și a cucerit-o, iar imediat după aceea în noiembrie s-au căsătorit.

Sora mea mai mare, Margaret, s-a născut în anul următor. Doi ani mai târziu s-a născut și Ruthie. Mama a pierdut un băiat între Ruthie și mine, ceea ce mai că nu-i frânse inima. Acum cred că a fost dezamăgită că nu m-am născut băiat, însă nu știu din ce motiv, eu am fost cea aleasă să-i port numele. Julie a sosit la doi ani după mine. Apoi, după încă doi ani și jumătate, spre marea încântare a mamei, s-a născut un alt fiu, fratele nostru mai mic, Matthew. N-o pot învinovăți pe mama pentru că l-a răsfățat pe Matthew – „vina” aceasta o împărțim cu toții. Încă de când a venit pe lume, i-am făcut toate hatârurile și ne făceam multe griji pentru el.

Nimic nu a lipsit din căminul nostru. Tata ne-a asigurat toate cele necesare, iar mama a petrecut cu noi ceasuri întregi asigurându-se că fetele ei vor deveni adevărate domnișoare. Părinții mei și-au asumat împreună responsabilitatea creșterii noastre din punct de vedere spiritual și, în limitele admise, am fost încurajate să fim noi însene.

Margaret a fost fiica care și-a dorit cel mai mult să aibă propriul cămin. S-a căsătorit la optsprezece ani și s-a mulțumit să se dedice în întregime făuririi unui cămin fericit pentru soțul ei – avocat – și mica lor familie. Ruth era cea iubitoare de muzică. A fost încurajată să-și dezvolte talentul ca pianistă, sub îndrumarea

celor mai buni dascăli posibili. Când a întâlnit un tânăr violonist promițător din New York și a hotărât să devină mai degrabă acompaniatoarea lui decât solistă, părinții mei și-au dat binecuvântarea.

Eu eram cunoscută drept fiica cea cu simț practic pe care se puteau baza întotdeauna. Pe mine mă chema mama dacă se întâmpla vreun necaz și tata nu era acasă, bizuindu-se pe ceea ce numea ea „firea mea calmă” și „agerimea” mea. De mică mi-am dat seama că mama se baza pe mine.

Cred că tocmai această latură practică a mea a fost cea care m-a pregătit să fiu independentă și, știind asta, m-am pregătit să devin dascăl. Știam că mama considera că o domnișoară – atrăgătoare și plăcută, cum mă crescuse ea – nu avea nevoie de carieră; la urma urmelor, ca să mă căsătoresc pe măsură, nu trebuia decât să dau aprobator din capul meu drăgălaș în fața unui pețitor. Însă n-a spus nimic, ba chiar m-a încurajat în privința proiectelor mele.

Iubeam copiii și intram în clasă cu multă încredere și cu plăcere. Mă bucuram enorm de mult de copiii mei din clasa a treia.

Sora mea, Julie, era fiica cea flușturatică, iubitoare de aventură, romantică. O iubeam din toată inima, însă adesea mă aducea în pragul disperării cu pocinoagele ei. Era delicată și drăguță, așa că nu ducea lipsă de atenție din partea masculină; însă ei nu i se părea niciodată destul. Mă rugam în fiecare zi pentru Julie.

Matthew! Cred că eu eram singura din familie care mă simțeam – adesea – îngrijorată pentru Matthew. Vedeam ce-i făcuserăm cu toții răsfățându-l și mă întrebam dacă nu întrecuserăm măsura. Adolescent de acum, ne era prea drag ca să-l facem să sufere din cauza atenției exagerate din partea unei familii nepăsătoare. Adesea aveam discuții în particular, încercând să-i explic responsabilitățile din lumea adulților. La început am simțit că abordarea mea subtilă era dincolo de înțelegerea lui, însă după aceea am început să observ că începea să prindă însemnătatea cuvintelor mele. A început să nu mai pretindă atât de multe și să se poarte cum se cuvine, să nu mai depindă de ceilalți. Am început să trag nădejde că nu l-am stricat totuși. Dădea dovadă de o tărie de caracter manifestată prin dragoste și preocupare

față de ceilalți. Matt al nostru urma să devină cineva, în ciuda comportamentului nostru față de el.

Reveria mea matinală a fost întreruptă de trilurile suave ale unui măcăleandru. Părea atât de fericit acolo, cocoțat pe o creangă sus, încât inima mea se desprinsese din contemplarea în care se adâncise și se alătură cântecelului său.

– *Ei bine, m-am gândit când trilul se isprăvi, neliniștea nu se datorează faptului că nu apreciez benefic ile de care Dumnezeu mi-a făcut parte sau că nu mi-aș iubi familia. Sentimentul de vinovăție începuse să mă părăsească. Mă simțeam mult mai bine acum, după ce descoperisem cu onestitate aceste lucruri.*

– *Atunci... am continuat, pentru ce mă simt neliniștită? Ce e rău la mine?*

– *Nu e nimic rău, mi-a răspuns vocea lăuntrică. Așa cum ai spus, apreciezi și-ți pasă. Însă tot atât de adevărat este și faptul că ești neliniștită. Asta nu dovedește că-ți lipsește ceva. Ci, pur și simplu, este momentul să mergi mai departe, atâta tot.*

– *Să merg mai departe?*

Eram atât de neîncrezătoare, de parcă răspunsul venise din partea unei persoane complet necunoscute.

– *Sigur. Ce anume crezi că-l aduce pe acel măcăleandru înapoi în fiecare primăvară? Nu faptul că nu mai are cuib sau hrană. Ci știe, pur și simplu, că este timpul să meargă mai departe.*

– *Însă UNDE? Cum?*

– *Vei ști, când va sosi clipa.*

– *Dar nu sunt sigură că vreau...*

– *Șșș...*

Niciodată nu mă mai gândisem la asta. Eram o „persoană stabilă”. Nici măcar nu mă atrăgea în mod deosebit ideea unei căsătorii. O, presupun că undeva, cândva, va exista cineva, însă cu siguranță nu aveam de gând să pornesc în căutarea lui, nici nu fusesem impresionată de vreunul dintre tinerii care veniseră să mă viziteze. De mai multe ori s-a întâmplat că m-am sustras, bucurându-mă să-i las în grija lui Julie. Iar ea părea încântată de acest aranjament, însă sentimentele tinerilor implicați, cu rușine trebuie să mărturisesc, mă preocupau foarte puțin.

Iar acum trebuia să „merg mai departe”?

Neliniștea dinăuntru meu se transformă într-un nou sentiment – teamă. Fiind o persoană practică și știind foarte bine că nu eram pregătită deocamdată să înfrunt aceste noi atitudini, le-am scos din minte, am intrat în liniștita clădire de cărămidă a școlii și în sala mea de clasă, hotărâtă să mă concentrez asupra exercițiilor de scriere pentru prima oră a dimineții. Robert Ackley încă mai avea probleme. Îi dădusem toate silințele ca să-l ajut. Oare mai mult de atât ce se putea face?

Mi-am petrecut întreaga zi cu o seriozitate ce nu-mi era caracteristică. Niciodată nu mă mai dăruisem într-atât lecțiilor, niciodată nu mă străduisem mai mult să le fac interesante și pe înțelesul tuturor. La sfârșitul cursurilor eram istovită, așa că am hotărât să șterg tabla și să mă duc acasă. De obicei petreceam un ceas sau mai bine pregătindu-mă pentru lecțiile de a doua zi, însă nu m-am simțit capabilă să fac acest lucru astăzi. Am curățat bureții de șters tabla, mi-am vârat câteva cărți în geantă, am închis bine ușa după mine și am părăsit clădirea cu două etaje.

Plimbarea spre casă m-a mai înviorat, ba chiar l-am zărit pe măcăleandru cu care făcusem un duet în acea dimineață! Mă simțeam mai stăpână pe situație în timp ce urcam treptele casei noastre și intram pe ușă. Mama se afla în salonaș, servind ceaiul pe care-l adusese Martha, slujnica noastră. Nici măcar nu păru surprinsă să mă vadă acasă mai devreme.

— Scoate-ți pălăria și vino lângă mine, îmi strigă.

În glasul ei se distingea o notă de entuziasm. Mi-am pus șalul subțire și pălăria pe masa din hol și m-am așezat pe un scaun, în fața mamei. Simțeam nevoia unei cești cu ceai tare, fierbinte.

— Am primit o scrisoare de la Jonathan, anunță mama în timp ce-mi întinse ceașca.

Am știut în acea clipă că entuziasmul ei se datora scrisorii lui Jonathan sau veștilor pe care le conținea aceasta.

Jonathan ocupa un loc special în inima mamei. Fiind întâiul ei născut și singurul copil din prima căsătorie, a fost și prima ei dragoste. Julie spunea uneori că mama îl iubea pe Jonathan mai mult decât pe noi, ceilalți. Am încercat s-o conving pe Julie că mama nu-l iubea *mai mult* – ci diferit.

Adesea mă gândeam cât de greu i-a fost să renunțe la el, să-l lase să plece. Jonathan avusese doar nouăsprezece ani când hotărâse să plece în Vest. La acea vreme eu aveam doar patru ani și eram prea mică pentru a înțelege cu adevărat toate acestea, însă după ce a plecat, am simțit că se petrecea ceva diferit în căminul nostru, cu mama, cu toate că ea încerca din răsuputeri să nu lase acest lucru să ne afecteze. La trei luni de la plecarea lui Jonathan, a sosit Matthew, iar lumea mamei a căpătat un nou sens. Însă nici măcar Matt n-a reușit să ocupe locul lui Jonathan în inima ei.

Iar acum mama ședea în fața mea, servindu-și liniștită ceaiul, deși îmi dădeam seama că în sinea ei nu era deloc liniștită. Oricare ar fi fost veștile din scrisoarea lui Jonathan, simțeam că mama era entuziasmată și nu îngrijorată, așa că încordarea ei nu mă sperie.

— Ce mai face? am întrebat, lăsând-o pe mama să-și aleagă momentul și cuvintele pentru a-și arăta entuziasmul.

— O, foarte bine. Familia este bine. Mary este bine. Va trebui să nască curând. Afacerea cu chereștea a lui Jonathan se extinde. Luna trecută a trebuit să mai angajeze un funcționar.

Totul părea în regulă. Eram bucuroasă pentru acest frate mai mare de care abia îmi aminteam, însă simțeam oarecum că poziția actuală a mamei nu se datora niciunuia dintre lucrurile pe care mi le înșirase dintr-o răsufare. Am răspuns cu un mormăit scurt prin care mă arătam bucuroasă pentru prosperitatea lui Jonathan și am sorbit din ceai. Îmi doream ca mama să treacă la subiect.

Mama nici măcar nu-și ridică ceașca; în schimb, își vârî mâna la sân și scoase ultima scrisoare a lui Jonathan. Eram cu toții obișnuiți să vedem gestul acesta. Ori de câte ori sosea o scrisoare de la Jonathan, ea o citea de câteva ori, apoi o vâră din nou la sân. O purta la ea zile în șir și o scotea din când în când ca să o recitească în clipele ei de răgaz.

Acum o despături cu grijă. Însă în loc să mi-o încredințeze, așa cum făcea de obicei, începu să citească grabnic cu voce tare. Trecu repede de salaturile de început, ca și când ar fi fost nerăbdătoare să ajungă la miezul scrisorii. În timp ce continuam să sorb din ceai, distingeam un entuziasm crescând în glasul ei. Dintr-odată începu să citească rar, vrând parcă să aud și să înțeleg fiecare

cuvințel.

— „Oportunitățile sunt grozav de multe aici în Vest. Cunosco câțiva bărbați care au început de la zero și acum au case mari și afaceri înfloritoare. Nu-ți trebuie decât voință, tenacitate și un pic de bun simț.”

Desigur, mama nuse gândește să-lîndemne pe tatasă ne mutăm în Vest, a fost gândul nebunesc ce mi se strecură în minte. Mama continuă să citească.

— „M-am gândit mult la familia mea în ultima vreme. Ar fi atât de bine să am aici pe cineva dintre voi. Îmi este atât de dor de voi. În special de tine, mamă, însă deja știi asta. E ușor să te gândești că Vestul este un ținut al bărbaților și așa și este; însă există multe oportunități și pentru femei aici. Și aș mai adăuga despre noi cei din Vest că suntem conștienți că, dacă vrem să ne întărim rădăcinile, avem nevoie de femei tinere care să le făurească bărbaților noștri un cămin și să ne asigure astfel familii frumoase pentru viitor.”

Probabil că mă strâmbasem în timp ce gândeam *ce mod rece și calculat de a privi căsătoria*. Însă mama continuă fără întrerupere — omisesem câteva cuvinte.

— „... așa că m-am gândit la Elizabeth.”

Gânduri confuze îmi explodară în minte. *Elizabeth? Eu? Eu CE? Sugerează cumva să mă apuc de vânat bărbați — vreun proprietar de prăvălie sau vreun fermier din pădurile îndepărtate? În niciun caz! Niciodată! Niciodată!*

Simțeam că mai bine aș fi murit decât să fac asta.

Sângele mi se scursesese din obraji când am dat să mă ridic de pe scaun.

— Niciodată, mi-am spus în șoaptă, însă mama nu dădu atenție șoaptei mele, ci continuă.

— „E mare nevoie de dascăli aici. Sunt multe mame la țară nevoite să-și școlească singure copiii. Însă aceste femei nu au foarte mult timp la dispoziție și nici pregătire. Ne dorim mult să schimbăm acest lucru. Vrem ca următoarea generație să fie bine educată, pentru că, în viitor, nădăjduim să alegem dintre ei pe conducătorii noii noastre provincii. Spui că Elizabeth este un dascăl bun și o tânără înțeleaptă — și sunt sigur că așa este. Astăzi

am vorbit cu directorul unei școli, o cunoștință de-a mea. Îi lipsește învățătorii, iar pe unii dintre cei pe care-i are, i-ar înlocui dacă ar putea. El spune că dacă Elizabeth ar vrea să vină în Vest, i-ar oferi cu recunoștință o poziție și, așa cum am spus înainte, ar fi atât de bine dacă așa avea pe cineva din familie aici.”

Uluită, am urmărit privirea mamei parcurgând în tăcere rândurile până în josul paginii. Aveam impresia că fusesem uitată pe moment și că gândurile îi erau undeva în Vest, alături de iubitul ei fiu, Jonathan.

Am fost recunoscătoare pentru aceste câteva clipe de liniște, încercând să mă liniștesc înainte de a-i întâlni din nou privirea. Jonathan propunea să mă duc în Vest. Pentru ce? Înainte să zică de oportunitățile de a preda, scria că aveau nevoie de „femei tinere care să le făurească un cămin”. Ei bine, nu intenționam să-i ajut în sensul acesta. Categoriec nu!

Nădărduiam că răspunsul pe care mama avea să-l trimită lui Jonathan nu va fi prea aspru. Știam că avea intenții bune, deși ar fi trebuit să se gândească la faptul că mama n-ar fi fost niciodată de acord – sub acest pretext – să-și trimită în Vest vreuna dintre fiice pentru a-și găsi un bărbat. *Chiar dacă nu asta intenționează Jonathan, m-am gândit, și chiar dacă doar caută să aibă mai mulți dascăli, am o slujbă numai bună pentru mine aici unde sunt.*

Mama isprăvi de citit scrisoarea lungă a lui Jonathan și o vârî la locul ei la sân. Ceaiul i se răcise, însă, cu gândurile departe și privirea pierdută, întinse mâna după ceașcă și sorbi din ea. Eram pe punctul de a spune: „Uite ce e mamă, nu te supăra! Jonathan a avut intenții bune, dar nu trebuie să-ți faci griji. N-am de gând să-l iau în serios...” – când își ridică privirea din ceașcă și se uită direct în ochii mei. Mă așteptam să spună câteva cuvinte de blândă dojană la adresa lui Jonathan, în schimb spuse simplu:

– Ei bine?

Îmi zâmbi și am surprins nerăbdarea din glasul ei.

Eram uluită și tulburată.

– Ei bine? i-am replicat, întrebându-mă ce vroia să spună. Nu puteam înțelege reacția extraordinară a mamei față de propunerea lipsită de noimă a lui Jonathan. *Oare chiar crede că așa putea să*

mă gândesc serios la o asemenea chestie? Cum POATE? Desigur, nu se poate să nu vadă că treaba asta este cu totul... Apoi, dintr-odată îmi pică fisa. Urma să fiu ofranda de dragoste a mamei pentru Jonathan, „partea de familie” care avea să-i fie trimisă la kilometri depărtare. Plecarea mea în Vest urma să aducă mângâiere inimii mamei mele.

Oiubeam. Era scumpa mea mamă. Niciodată nu mi-aș fi dorit s-o rănesc. N-am îndrăznit să-i spun în față că ideea aceasta era absolut deplasată și că Jonathan dăduse dovadă de nesăbuiță când venise cu o asemenea propunere. Așa cum ne aflam acolo, față în față cu acel „Ei bine?” care licărea încă în ochii mamei mele, n-am putut spune nu. Dar puteam spune da? Categoric nu. Aș fi putut spune „poate”, până când aș fi avut răgazul să mă gândesc serios la toată treaba asta, să îmi adun gândurile și să plănuiesc o cale de a mă opune fără să o supăr pe mama.

— Ei bine... este... este ceva neașteptat. Eu... eu niciodată nu m-am gândit la posibilitatea de a pleca – de a mă duce...

Cotrobăiam în mintea mea după cuvinte, însă nu am găsit niciunul care să alunge privirea îngrijorată ce se furișa în ochii mamei mele. Îmi doream să-mi pot controla gândurile, așa că am continuat.

— Sună... interesant... foarte interesant. Am încercat să scapăr puțin entuziasm în glas, însă era o sarcină dificilă din moment ce mă chinuiam să scot cuvintele prin gâtlejul strâns.

Mama se mai liniști, iar ochii începură să-i sclipească din nou. Dar mi-am dat seama apoi că erau sclipitori din cauza lacrimilor ce îi umpleau. Am intrat în panică. *Nu puteam* s-o dezamăgesc – cel puțin, nu acum. Am încercat să înghit nodul ce mi se puse în gâtlej și m-am silit să zâmbesc în timp ce așezam la loc ceașca fragilă din porțelan.

— Este... ei bine... voi... mă voi gândi la asta și vom... ei bine, vom vedea...

Mama se aplecă și mă atinse pe mână. Câteva lacrimi i se vărsară pe obraji, umezindu-i genele întunecate.

— Beth, spuse ea, pe nimeni altcineva n-aș trimite cu mai mare încredere la Jonathan.

Eram înduioșată, însă și înspăimântată. Am înghițit cu greu,

din nou, încercând să zâmbesc și m-am ridicat de pe scaun. După ce am sărutat-o ușor pe frunte, m-am scuzat și am plecat. Trebuia să mă retrag, singură, ca să mă pot gândi. Întreaga mea lume părea să se învâртеjească și simțeam că, dacă nu reușesc să preiau controlul, voi sfârși prin a fi azvârlită undeva, în spațiu.

Eram dornică să *iau în considerare* posibilitatea de a fi, de dragul mamei, „pachetul-de-dragoste-de-acasă” pentru Jonathan. Da, eram gata să iau în considerare chiar și posibilitatea de a preda în Vest. Însă cât privește ideea de a mă căsători cu un bărbat necizelat, neîngrijit, de la frontieră, *aici* trăgeam clar linie. Niciodată!

Mai târziu în acea seară, tata bătu încet la ușa de la camera mea. Încercasem să citesc în pat, un lux de care mă bucuram în mod normal, însă nu știu cum se făcea, dar tinerele domnișoare din cartea lui Jane Austen nu reușeau să-mi stârneasă interesul.

Tata păși spre fereastra camerei mele și rămase acolo, privind orașul liniștit. Lămpile de pe stradă luminau discret întunericul care se lăsa. Am așteptat să vorbească; însă văzând că nu zice nimic, mi-am pus cartea deoparte, m-am ridicat în fund și am întrebat încet:

— Ai vorbit cu mama?

El își drese glasul și se întoarse spre mine. Nu spuse nimic – doar încuviință printr-o aplecare a capului.

— Și ce crezi? am întrebat, nădăjduind în taină să exclame că toată ideea asta era deplasată și de neconceput. Însă n-o făcu.

— Ei bine... spuse el, trăgându-și un scaun lângă pat, la început m-a surprins puțin. Însă după ce m-am gândit puțin, am început să înțeleg entuziasmul mamei tale. Cred că ar putea fi o aventură pentru tine, Elizabeth și, pare-se, una nu foarte riscantă.

— Atunci ești de părere că ar trebui să...

— Să te gândești la ea? Da, gândește-te. Să pleci? Nu neapărat. Numai tu vei putea hotărî asta. Știi că ești iubită și dorită aici, însă dacă ți-ai dori această... această nouă experiență, noi nu te vom împiedica.

— Nu știu, tată. Toate astea sunt atât de... atât de noi. Nu știu ce să cred.

— Elizabeth, avem încredere că vei lua decizia corectă în

dreptul *tău*. Eu și mama ta am hotărât s-o respectăm. Oricare ar fi decizia ta, vrem să fie ceea ce simți *tu* că ar trebui să faci. Mama ta, oricât de mult și-ar dori să te duci la Jonathan, nu vrea să te simți forțată s-o faci, dacă asta nu este și ceea ce ai vrea tu. M-a rugat să-ți spun acest lucru, Elizabeth. Se teme că loialitatea ta și dorința de a-i face pe plac te-ar putea determina să pleci de dragul ei. Nu este un motiv suficient pentru a lua o decizie atât de importantă, Elizabeth.

— O, tătucule! Am niște emoții atât de mari. Niciodată n-am visat...

— Nu te grăbi, draga mea. Pentru a lua o asemenea decizie trebuie să chibzuiești atent și să te rogi. Mama ta și cu mine te vom susține.

— Mulțumesc, tătucule.

Mă sărută pe frunte și-mi strânse încetișor mâna.

— Oricare va fi decizia ta... șopti el în timp ce părăsi încăperea.

N-am mai ridicat cartea lui Jane Austen. Știam că acum nu mă voi putea concentra la cuvinte. Așa că am stins lampa și mi-am aranjat pernele, încercând să-mi găsesc o poziție cât mai confortabilă pentru somn. M-am învelit bine cu pătura și m-am pregătit să adorm. Însă somnul s-a lăsat așteptat. A trecut multă vreme până când, în cele din urmă, am reușit să adorm.